

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupičkové a soudců Faisala Husseiniho a Davida Hipšra v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupen JUDr. Radkou Procházkovou, advokátkou se sídlem Masarykova 1120/43, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **ministr vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2018, č. j. MV-187621-10/SO-2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2024, č. j. 8 Ad 5/2023-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Náměstek ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje pro ekonomiku (dále jen „náměstek ředitele KŘP pro ekonomiku“) rozhodnutím ze dne 9. 10. 2019 uznal **výrokem I. písm. a)** žalobci služební úraz a **výrokem I. písm. b)** přiznal žalobci náhradu za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě, náhradu za bolest, náhradu účelně vynaložených nákladů spojených s léčením, náhradu za krácení nároku na dovolenou v roce 2017 a náhradu za krácení oděvného ve II. pololetí roku 2016 a v I. pololetí roku 2017. Žalobci byla přiznána celková náhrada škody na zdraví ve výši 115 570 Kč. **Výrokem II.** nebyla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení a zákonné úroky z prodlení, počínaje dnem uplatnění nároku, tj. ode dne 29. 6. 2017.

[2] Proti **výroku II.** rozhodnutí podal žalobce odvolání, které zamítl ředitel Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „ředitel KŘP“) rozhodnutím ze dne 22. 1. 2020.

[3] Dne 24. 10. 2022 obdržel ministr vnitra podnět ředitele KŘP k zahájení přezkumného řízení podle § 193 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve věci **výroku I. písm. b)** rozhodnutí náměstka ředitele KŘP pro ekonomiku ze dne 9. 10. 2019. Ředitel KŘP měl za to, že žalobci byly rozhodnutím ze dne 9. 10. 2019 přiznány některé nároky plynoucí mu z vypořádání jeho služebního úrazu ze dne 23. 9. 2016 v nesprávných výších a též z nesprávného právního titulu. Zároveň bylo v části věci týkající se nároků žalobce na náhradu za krácení nároku na dovolenou v roce 2017 a náhradu za krácení oděvného v II. pololetí roku 2016 a v I. pololetí roku 2017 rozhodnuto k tomu nepřislušným služebním funkcionářem. Uvedené nedostatky a vady rozhodnutí považoval ředitel KŘP za natolik zásadní, že ve svém důsledku činily výrok I. písm. b) uvedeného rozhodnutí nezákonným.

[4] Ministr vnitra se ztotožnil s právním názorem ředitele KŘP a rozhodnutím ze dne 28. 12. 2022 zrušil v přezkumném řízení původní rozhodnutí ze dne 9. 10. 2019 ve **výroku I. písm. b)**. K tomu vedly ministra vnitra dva důvody: v žalobcově věci bylo nutné rozhodnout v souladu zejména s § 125 odst. 4 písm. b) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a toto řádně odůvodnit. Rovněž bylo nutné, aby o nárocích žalobce na náhradu za krácení nároku na dovolenou a na náhradu za krácení oděvného nově rozhodl k tomu příslušný služební funkcionář.

[5] Proti rozhodnutí ministra vnitra podal žalobce rozklad, který ministr rozhodnutím ze dne 16. 2. 2023 zamítl.

[6] Následně se žalobce obrátil na Městský soud v Praze, který však jeho žalobu zamítl. Městský soud v žalobě identifikoval čtyři žalobní body – konkrétně žalobcem namítanou nezákonnost přezkumného řízení, které vůbec nemělo proběhnout, neboť o jeho nároku bylo rozhodnuto v souladu se zákonem; dále tím, že o věci rozhodoval nepřislušný funkcionář, nedošlo podle žalobce k porušení zákona, ale pouze vnitřního předpisu; žalobce rovněž namítal nicotnost podnětu, na jehož základě ministr vnitra zahájil přezkumné řízení a konečně dobrou víru žalobce, kvůli které se měl použít postup podle § 94 odst. 4 správního řádu a původní rozhodnutí ze dne 9. 10. 2019 nemělo být v přezkumném řízení zrušeno.

[7] Městský soud úvodem upozornil, že k zahájení přezkumného řízení postačí podle § 94 odst. 1 správního řádu důvodná pochybnost správního orgánu o zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. K naplnění této důvodné pochybnosti stačovalo, pokud se ministr vnitra domníval, že byla špatně aplikována ustanovení zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, resp. to, že rozhodoval nepřislušný funkcionář. Rozhodování nepřislušného funkcionáře podle městského soudu zakládalo nezákonnost rozhodnutí, a ne pouze jeho nesprávnost, jak se domníval žalobce, neboť povinnost vydání rozhodnutí příslušným služebním funkcionářem vyplývá přímo z § 181 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, byť příslušnost je poté dále konkretizována vnitřním předpisem. Podnět ředitele KŘP k zahájení přezkumného řízení nemohl být podle městského soudu nicotný, neboť nicotnost lze konstatovat pouze u rozhodnutí, kterým podnět není. Přezkumné řízení je navíc zahajováno z moci úřední, a závisí tedy zcela na uvážení toho orgánu, k němuž podnět směřuje – v tomto případě ministra – zdali na jeho základě přezkumné řízení zahájí či nikoliv. Konečně k otázce žalobcovy dobré víry městský uvedl, že žalobce se vyjadřoval toliko ke své dobré víře, ale v podstatě neuvedl, v čem by měla spočívat újma, která mu bude způsobena zrušením

pokračování

přezkoumávaného rozhodnutí. V této souvislosti soud podotýká, že nárok žalobce není sporný, zrušený výrok se týkal toliko konkrétních částek, a jeho zrušení tak má za následek pouze přepočítání těchto částek a rozhodování příslušným funkcionářem. Na právu žalobce na tyto částky to nic nemění. Ostatně, účelem přezkumného řízení jako mimořádného opravného prostředku je právě odstraňovat pochybení v procesním postupu. Pokud tedy má žalobce za to, že mu tímto nesprávným úředním postupem byla způsobena škoda, měl by se domáhat svých nároků prostřednictvím zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád).

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti, vyjádření žalovaného ministra vnitra

Kasační stížnost

[8] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (nyní již stěžovatel) kasační stížnost.

[9] Úvodem stěžovatel namítl, že pro zahájení přezkumného řízení nebyly splněny zákonné podmínky, a přezkumné řízení bylo tudíž nezákonné. Stěžovatel je přesvědčen, že mu jeho nároky byly přiznány po právu. I v případě závěru, že jeho nároky měly být posouzeny podle jiného ustanovení zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (namísto § 101 a § 102 podle § 124), se nejednalo o nezákonnost zrušeného rozhodnutí, ale pouze o jeho nesprávnost. Přezkumné řízení je navíc výjimečným typem řízení prolamující pravomocná správní rozhodnutí, nároky na případnou nezákonnost by tedy měly být o to vyšší.

[10] Dále stěžovatel nesouhlasí s názorem městského soudu, podle kterého nelze u podnětu k zahájení přezkumného řízení uvažovat o jeho nicotnosti. Podle stěžovatele není správní orgán oprávněn takto napadnout své vlastní rozhodnutí, neboť tím nepřiměřeně zasahuje do ochrany práv nabytých v dobré víře, jakož i do stěžovatelova legitimního očekávání a zákonnosti postupu veřejné správy – k tomu stěžovatel odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01. Nezákonnost postupu žalovaného je podle stěžovatele navíc umocněna tím, že žalovaný vydal své rozhodnutí ve zkráceném řízení a stěžovatel se tedy dozvěděl o přezkumném řízení až z konečného rozhodnutí.

[11] Stěžovatel rovněž nesouhlasí s tím, že by nezákonnost v přezkumném řízení zrušeného rozhodnutí měla zakládat skutečnost, že zrušené rozhodnutí vydal k tomu nepříslušný funkcionář. Pokud k takovému pochybení došlo, jedná se především o pochybení samotného správního úřadu, které však nemůže jít ke stěžovatelově tíži. Toto pochybení tedy nemělo být důvodem pro zrušení rozhodnutí.

[12] Konečně stěžovatel napadl i posouzení městského soudu ohledně jeho dobré víry. Zde stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, podle kterého zrušením rozhodnutí v přezkumném řízení nedošlo ke zpochybnění stěžovatelova nároku, ale pouze k nápravě pochybení ohledně výpočtů stěžovateli přiznaných konkrétních částek, které nemohou zasáhnout do jeho dobré víry v jeho nabytá práva. Pokud tedy městský soud dospěl k závěru,

že se v případě pouhého přepočtu stěžovateli přiznaných částek nejednalo o podstatný zásah, měl přezkumné řízení zrušit jako nezákonné.

Vyjádření žalovaného ministra vnitra

[13] Ke kasační stížnosti se vyjádřil ministr vnitra. Ten upozornil, že stěžovateli kasační námitky se do značné míry shodují s námitkami uvedenými stěžovatelem již v jeho žalobě. Žalovaný souhlasí s rozsudkem městského soudu a Nejvyšší správní soud by měl kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Městský soud stěžovateli především vysvětlil, že jeho nároky na plnění v souvislosti se služebním úrazem nejsou sporné, rozhodnutí bylo zrušeno pouze z důvodu potřeby přepočítat jednotlivá stěžovateli přiznaná plnění. Stěžovateli tedy nemohla být zrušením rozhodnutí v přezkumném řízení způsobena žádná újma.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Kasační stížnost **není** důvodná.

[15] Z logické návaznosti stěžovatelských kasačních námitek se Nejvyšší správní soud zabýval nejprve namítanou nicotností podnětu k zahájení přezkumného řízení. Nicotnost podnětu je podle stěžovatele způsobena především tím, že jej podal shodný správní orgán, který dne 9. 10. 2019 vydal původní rozhodnutí.

[16] Tento okruh kasačních námitek není důvodný.

[17] Původní rozhodnutí ze dne 9. 10. 2019 vydal náměstek ředitele KŘP pro ekonomiku. Podnět k zahájení přezkumného řízení podal dne 20. 10. 2022 sám ředitel KŘP.

[18] Úvodem Nejvyšší správní soud považuje za nutné zopakovat, co uvedl již městský soud v bodech 39 až 42 svého rozsudku. Městský soud zde správně upozornil, že *nicotnost* u podnětu k zahájení přezkumného řízení vůbec nepřichází v úvahu. O nicotnosti lze totiž uvažovat pouze ve vztahu ke správnímu aktu (rozhodnutí) – srov. zejména § 77 správního řádu a § 71 odst. 1 písm. d) a § 76 odst. 2 a 3 soudního řádu správního. Podnět k zahájení přezkumného řízení rozhodnutím není, a není tedy možné u něj konstatovat nicotnost.

[19] Byť zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů obsahuje v § 193 vlastní úpravu přezkumného řízení, Nejvyšší správní soud v minulosti již opakovaně dospěl k závěru, že charakter přezkumného řízení podle zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů je stejný jako charakter přezkumného řízení podle správního řádu. Přezkumné řízení lze zahájit jen z moci úřední. Účastník řízení nebo služební funkcionář může dát k takovému postupu pouze podnět, nárok na zahájení řízení však nemá (srov. již městským soudem cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2014, č. j. 3 Ads 117/2012-26, či rozsudek ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 105/2014-35, bod 11). Z další ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu poté vyplývá, že oznámení o nezahájení přezkumného řízení je pouhým sdělením, nikoliv rozhodnutím. V tomto případě totiž správní orgán nijak nezasahuje do hmotněprávního postavení účastníka řízení, jehož práva nabytá původním rozhodnutím nejsou tímto sdělením nijak dotčena. Sdělení správního orgánu o nezahájení přezkumného řízení tudíž nepodléhá soudnímu přezkumu

pokračování

(např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007-71, č. 1831/2008 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 14. 5. 2021, č. j. 4 As 379/2020-20, body 13 a násl.).

[20] Z uvedeného je tedy zřejmé, že podání podnětu k zahájení přezkumného řízení a následné rozhodování o zahájení přezkumného řízení představuje neformální část přezkumného řízení, ve které nedochází k žádnému zásahu do hmotněprávního postavení účastníka řízení. Navíc i přímo § 193 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů předpokládá, že služební funkcionář může iniciovat zahájení přezkumného řízení.

[21] K problematice přezkumných řízení iniciovaných správními orgány se v minulosti navíc vyjádřil i poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu, který ve svém závěru č. 116 ze dne 8. 6. 2012 dospěl k tomu, že podá-li podřízený správní orgán podnět k zahájení přezkumného řízení vůči rozhodnutí nadřízeného správního orgánu, společně nadřízený správní orgán podnět neposuzuje jako podnět dle § 94 nebo § 42 správního řádu, ale pouze jako poznatek z úřední činnosti. Zde je nutno na prvním místě uvést, že v případě řešeném poradním sborem ministra vnitra se jednalo o situaci, ve které podřízený správní orgán (typicky správní orgán prvního stupně) podává podnět k zahájení přezkumného řízení vůči rozhodnutí nadřízeného správního orgánu (typicky odvolacího správního orgánu), čímž správní orgán prvního stupně fakticky nerespektuje hierarchické uspořádání veřejné správy. I v tomto případě však poradní sbor ministra vnitra dospěl k závěru, že s ohledem na skutečnost, že přezkumné řízení je zahajováno výlučně z moci úřední, platí, že pokud správní orgán zjistí, že jsou zde skutečnosti svědčící pro existenci nezákonného rozhodnutí, je tento správní orgán povinen zahájit přezkumné řízení z moci úřední nehledě na to, zda se o těchto rozhodných skutečnostech dozví na základě poznatku z úřední činnosti od podřízeného správního orgánu nebo na podkladě podnětu účastníka správního řízení nebo kohokoli jiného podle § 42 správního řádu.

[22] V nynější věci je navíc situace odlišná, původní rozhodnutí ze dne 9. 10. 2019 vydal náměstek ředitele KŘP pro ekonomiku. Stěžovatel proti tomuto rozhodnutí sice podal odvolání, o kterém rozhodoval sám ředitel KŘP, odvoláním však stěžovatel napadl pouze výrok II. rozhodnutí ze dne 9. 10. 2019. Ředitel KŘP se tudíž výrokem I. písm. b), u kterého později inicioval zahájení přezkumného řízení, v odvolacím řízení nezabýval.

[23] Ze všech výše vyložených důvodů tedy Nejvyšší správní soud uzavírá, že především nelze uvažovat o nicotnosti podnětu k zahájení přezkumného řízení. Jako v rozporu se zákonem Nejvyšší správní soud neshledal ani postup, kdy ředitel KŘP podal podnět k zahájení přezkumného řízení proti rozhodnutí, které vydal náměstek ředitele KŘP pro ekonomiku. Přezkumné řízení totiž zahajuje výlučně ministr vnitra a závisí jen na jeho uvážení, zda přezkumné řízení zahájí, či nikoli.

[24] Na nedůvodnosti tohoto okruhu kasačních námitek nemůže nic změnit ani to, že podle stěžovatele nezákonné přezkumné řízení proběhlo ve zkráceném přezkumném řízení. Zkrácené přezkumné řízení není v zákoně o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů nijak upraveno, je proto třeba vyjít z § 98 správního řádu. Podle něj může příslušný správní orgán provést zkrácené přezkumné řízení, jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků. Dokazování se v takovém případě neprovádí a prvním

úkonem správního orgánu je vydání rozhodnutí. Z citované právní úpravy je zřejmé, že využití zkráceného přezkumného řízení nijak nesouvisí se subjektem, který podal podnět k zahájení přezkumného řízení. Ve vztahu ke zkrácenému přezkumnému řízení správní řád předepisuje samostatné podmínky, které musí být splněny, aby je správní orgán mohl využít. Tyto podmínky byly v nynější věci splněny, a důvodná tedy není ani tato námitka.

[25] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval stěžovatelskými námitkami, podle kterých skutečnosti, že mu jeho nároky měly být přiznány podle jiného ustanovení zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů – namísto § 101 a § 102 podle § 124 a že původní rozhodnutí ze dne 9. 10. 2019 částečně vydal k tomu nepřislušný služební funkcionář, nezakládaly nezákonnost tohoto rozhodnutí, ale pouze jeho věcnou nesprávnost.

[26] Ani tyto kasační námitky nejsou důvodné.

[27] Již městský soud v bodech 30 až 38 nyní přezkoumávaného rozsudku stěžovateli vysvětlil, že k zahájení přezkumného řízení postačuje *důvodná pochybnost*, že rozhodnutí nebylo vydáno v souladu s právními předpisy – to vyplývá zejména z § 94 odst. 1 správního řádu a v této souvislosti též rovněž z § 193 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

[28] Ani podle Nejvyššího správního soudu v nynější věci není pochyb, že domnělé chybné přiznání nároků podle nesprávných ustanovení zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (namísto § 124 podle § 101 a § 102 zákona), resp. přiznání části nároků k tomu nepřislušným služebním funkcionářem zakládalo důvodné pochybnosti o souladu původního rozhodnutí ze dne 9. 10. 2019 s právními předpisy. Žalovaný přitom ve svém rozhodnutí rovněž vysvětlil, proč se podle jeho názoru v případě částečného rozhodování k tomu nepřislušným funkcionářem jednalo o pouhou nezákonnost rozhodnutí, a nikoli jeho nicotnost (stěžovatel tento právní závěr navíc ani nenapadá) a krajský soud stěžovateli dále vysvětlil, proč nezákonnost rozhodnutí zakládala částečná nepřislušnost služebního funkcionáře, byť konkrétní příslušnost vyplývala z interního předpisu policie [k tomu srov. body 35 a 36 rozsudku městského soudu a zde uvedený odkaz městského soudu na § 181 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, podle kterého rozhodnutí musí být vydáno příslušným služebním funkcionářem]. Tomuto posouzení nemá Nejvyšší správní soud co vytknout. I podle Nejvyššího správního soudu tedy uvedené vady zakládaly důvodnou pochybnost o souladu původního rozhodnutí ze dne 9. 10. 2019 s právními předpisy, nikoli jeho „pouhou“ věcnou nesprávnost (ostatně k problematice samotného rozlišování mezi „nezákonností“ a věcnou „nesprávností“ srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2021, č. j. 5 As 281/2020-40, č. 4267/2021 Sb. NSS, bod 29).

[29] Jako poslední se Nejvyšší správní soud zabýval stěžovatelskou námitkou ohledně nesprávného posouzení jeho dobré víry v zákonnost původního rozhodnutí ze dne 9. 10. 2019. Zde stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, podle kterého zrušením rozhodnutí v přezkumném řízení nedošlo ke zpochybnění stěžovatelova nároku, ale pouze k nápravě pochybení ohledně výpočtů stěžovateli přiznaných konkrétních částek, které nemohou zasáhnout do jeho dobré víry v jeho nabytá práva. Pokud tedy městský soud

pokračování

dospěl k závěru, že se v případě pouhého přepočtu stěžovateli přiznaných částek nejednalo o podstatný zásah, měl přezkumné řízení zrušit jako nezákonné.

[30] Podle § 94 odst. 5 správního řádu je správní orgán při rozhodování v přezkumném řízení povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99). Podle § 94 odst. 4 správního řádu, jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.

[31] Podle ustálené judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu je správní orgán vedoucí přezkumné řízení povinen při svém rozhodování zohlednit, z jakých důvodů došlo v původním řízení k přijetí nezákonného rozhodnutí, a jaké následky by jeho zrušení mělo pro jeho adresáta. Správní orgán musí jednotlivé případy hodnotit z hlediska dobré víry oprávněných z rozhodnutí, jejich důvěry v zákonnost rozhodnutí, ale i jejich podílu na důvodech nezákonnosti. Tato kritéria musí hodnotit i správní soud, který přezkoumá zákonnost správního rozhodnutí o takovém prostředku dozorčího práva (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. I. ÚS 17/16, N 147/90 SbNU 411, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016, č. j. 5 As 203/2015-141, č. 3454/2016 Sb. NSS).

[32] Žalovaný se dobrou vírou stěžovatele v původním rozhodnutí ze dne 9. 10. 2019 zabýval na s. 6 svého rozhodnutí, městský soud se dobrou vírou stěžovatele zabýval v bodech 43 až 50 nyní přezkoumávaného rozsudku. Žalovaný i městský soud přitom dospěli k závěru, že stěžovatelova dobrá víra v původní rozhodnutí v nynějším případě neodůvodňovala zastavení přezkumného řízení a ponechání původního rozhodnutí ze dne 9. 10. 2019.

[33] S tímto závěrem nyní souhlasí i Nejvyšší správní soud a ani tato kasační námitka tedy není důvodná.

[34] Na jedné straně je třeba dát stěžovateli za pravdu, že obě pochybení, pro která bylo zahájeno přezkumné řízení a původní rozhodnutí ze dne 9. 10. 2019 bylo nakonec zrušeno – tedy použití chybných ustanovení zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a částečné rozhodování k tomu nepřislušným služebním funkcionářem – představují pochybení přičitatelná výlučně policii jako správnímu orgánu vedoucímu původní správní řízení, na kterých se stěžovatel nijak nepříčinil. Zde se Nejvyšší správní soud neztotožňuje se závěrem žalovaného, podle kterého měl stěžovatel jako příslušník policie znát zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a rovněž i pokyn policejního prezidenta č. 75/2013, a tím mohl uvedená pochybení namítat již v původním správním řízení, a díl viny na nezákonnosti původního rozhodnutí tedy leží i na něm. Za rozhodnutí věci v souladu s právními předpisy je primárně odpovědný správní orgán – a to jak z hlediska aplikace správné právní normy, tak z hlediska rozhodování příslušným služebním funkcionářem (v obdobném duchu např. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014-36, zejména bod 36).

[35] Na druhou stranu je však třeba vzít v potaz, co uvedl již městský soud v bodu 45 svého rozsudku a s čím souhlasí i žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, že nárok stěžovatele není ani po přezkumném řízení a zrušení původního rozhodnutí ze dne 9. 10. 2019 sporný, zrušený výrok se týká toliko konkrétních částek, a jeho zrušení tak má za následek „pouze“ přepočítání těchto částek a rozhodování k tomu příslušným funkcionářem. Na právu stěžovatele na tyto částky to nic nemění.

[36] Ani podle Nejvyššího správního soudu tedy stěžovateli v nynějším případě zrušením původního rozhodnutí v přezkumném řízení nevznikla nepoměrně vyšší újma vůči veřejnému zájmu, který zrušení původního rozhodnutí sledovalo – a sice přiznání nároků podle správního ustanovení zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (a tedy ve správné výši) a rozhodnutí k tomu příslušným služebním funkcionářem; jak také poznamenal městský soud, konkrétní argumenty o „nepoměrné újmě“ stěžovatel nevznnesl.

[37] Případy, ve kterých dobrá víra a právní jistota adresáta původního rozhodnutí dostane přednost před zrušením tohoto rozhodnutí v přezkumném řízení jsou typicky případy, ve kterých adresát původního rozhodnutí již na základě tohoto rozhodnutí něco vykonal (například i se značnými finančními výdaji) a toto pravomocné rozhodnutí je poté v přezkumném řízení zrušeno (k tomu srov. např. již výše cit. rozsudek č. j. 5 As 203/2015-141). V nynější věci se však o takový případ nejedná. Stěžovatel nemusel na základě původního rozhodnutí ze dne 9. 10. 2019 nic vykonat, původní rozhodnutí mu ani neuložilo žádné povinnosti a stěžovatel na jeho základě naopak výlučně obdržel finanční prostředky za utrpěný služební úraz. Nejvyšší správní soud v tomto případě tedy dospěl k závěru, že bylo legitimní, pokud došlo ke zrušení původního rozhodnutí umožňující nápravu jeho vad spočívající toliko v přepočtu stěžovateli vyplacených částek podle odpovídajících ustanovení zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a rozhodnutí k tomu příslušným služebním funkcionářem. Samotný stěžovatelův nárok na vyplacení částek totiž ani podle vyjádření žalovaného není sporný, a i v dalším řízení bezesporu zůstane zachován.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Z výše vyložených důvodů tedy Nejvyšší správní soud neshledal stěžovatelovy kasační námitky důvodné, proto jeho kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému nevznikly náklady řízení vymykající se z běžné úřední činnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2024

Lenka Krupíčková
předsedkyně senátu